

Το εθνικό συμφέρον, η αποτροπή και η συνεκμετάλλευση.

Γράφει ο Δημήτριος Βερδελής, Νομικός.

Πολλά ακούγονται γενικώς για το τι είναι το εθνικό συμφέρον και πως αυτό εξυπηρετείται από τις διάφορες κυβερνήσεις. Το να οριστεί το εθνικό συμφέρον εξ αρχής μοιάζει κάτι το δύσκολο αλλά νομίζω αξίζει κανείς να το επιχειρήσει. Εθνικό συμφέρον, λοιπόν, είναι το συμφέρον εκείνο που κάθε εθνική κοινωνία έχει μέσω της κρατικής της δομής ορίσει ως τέτοιο και το οποίο συμβάλλει στην επιβίωση, την ισχύ, την ανάπτυξη και την μακροημέρευση του κράτους. Άρα αν κάποιος πολιτικός χώρος θεωρεί πως δεν υπάρχει εθνική κοινωνία ή πως δεν πρέπει να υπάρχει, πως η οικονομική ανάπτυξη είναι κάτι αρνητικό, πως μία κοινωνία δεν πρέπει να έχει συνεκτικούς δεσμούς ή ότι τα σύνορα είναι «χαρακιές στο σώμα του πλανήτη» αυτός ο πολιτικός χώρος δεν κινείται σύμφωνα με το εθνικό συμφέρον. Σκοπός του εθνικού συμφέροντος είναι να διασφαλίζει για την κρατική δομή της εθνικής κοινωνίας την απαραίτητη ισχύ ώστε η χώρα να έχει το κύρος να διεκδικεί μια δεσπόζουσα θέση στη διεθνή σκηνή, να μπορεί να διαπραγματεύεται τα ζητήματα της εξωτερικής της πολιτικής επιτυχώς και να μπορούν να εμπιστεύονται τα χρήματά τους για επένδυση και οι πολίτες της αλλά και ξένοι επενδυτές χωρίς να φοβούνται κάποιας μορφής αστάθεια.

Ένας από τους παράγοντες που εξασφαλίζουν κύρος για μία χώρα είναι η αποτρεπτική της στρατηγική. Πρόσφατα ο αρχηγός ΓΕΕΘΑ Κων/νος Φλώρος δήλωσε πως **«αν κάποιος επιχειρήσει να πατήσει το πόδι του στην Ελλάδα πρώτα θα τον κάψουμε και μετά θα τον αναγνωρίσουμε.»** Αυτό είναι μια προσπάθεια υπενθύμισης σε όσους επιβουλεύονται την εθνική μας κυριαρχία ότι εάν θελήσουν να μας πλήξουν το κόστος της πράξης τους θα είναι μεγαλύτερο από το όφελος της γιατί όπως γράφει ο μέγας Θουκυδίδης στην Ιστορία του Πελοποννησιακού πολέμου: «Ο αμοιβαίος φόβος είναι η μόνη ασφαλής βάση μιας συμμαχίας γιατί, αν θέλει κανείς να την παραβιάσει, τον συγκρατεί η σκέψη ότι δεν είναι αρκετά ισχυρός ώστε να επιβληθεί.» Αυτή η φράση του Θουκυδίδη είναι ο ορισμός της αποτροπής και, εκτός του διεθνούς δικαίου, είναι ο μόνος δρόμος που θα πρέπει να ακολουθήσει η χώρα μας ώστε να σταματήσει η Τουρκία τις διεκδικήσεις της σε βάρος των δύο κρατών του Ελληνισμού της Ελλάδος και της Κύπρου.

Πολλές φωνές ακούγονται στη χώρα μας ότι να μην είμαστε μοναχοφάηδες, να μοιράσουμε τον ορυκτό μας πλούτο και άλλα τέτοια. Όπως είπε ο Αντ. Σαμαράς: **«δεν μπορείς να συζητάς με πειρατές.»** Δεν μπορείς να μιλάς για συνεκμετάλλευση των πόρων με κάποιον που διεκδικεί μέρος της δικής σου πατρίδας για δική του, δεν μπορείς να συζητάς με κάποιον που κατέχει το 37% της Κύπρου και σε απειλεί με πόλεμο εάν ασκήσεις το δικαίωμά σου για επέκταση χωρικών υδάτων από τα έξι στα δώδεκα ν. μ. Δεν συζητάς για θαλάσσιες ζώνες με κάποιον που δεν έχει υπογράψει τη συνθήκη του Montego Bay για το δίκαιο της θάλασσας. Η φράση να τα βρούμε με την Τουρκία προϋποθέτει να έχουμε χάσει κάτι. Δεν έχουμε χάσει κάτι. Η Τουρκία μάλλον ψάχνει να βρει κοροίδα αλλά οι κοροϊδίες έπαψαν να υπάρχουν όταν έπαψε να κυβερνά ο ΣΥΡΙΖΑ.

Πηγή : <https://www.antibaro.gr/article/>